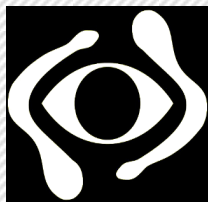

Els dijous del

Cineclub

Estrenes

27 d'octubre 2022

Sessió única 20:00 h

El año del descubrimiento

Luis López Carrasco, 2020

Sinopsi

El 1992 se celebren les Olimpíades i l'Expo de Sevilla. També va ser l'any en què a Cartagena protestes contra la política de desindustrialització van acabar amb l'incendi del parlament regional. I es fa memòria d'aquest episodi des d'un bar local.

**SESSIÓ
ÚNICA
20.00 h**

Fitxa tècnica

Director ..... Luis López Carrasco
Guió ..... Raúl Liarte,
Luis López Carrasco
Productor ... Diverses productores
So ..... Jorge Alarcón,
Alberto Carlassare,
Diego Staub
Fotografia ... Sara Gallego
Muntatge ..... Sergio Jiménez
Vestuari ..... Rebeca Durán
Durada ..... 200 minuts
País ..... Espanya

Fitxa artística

Documental

Permeteu-me que comenci amb una cita del filòsof comunista Antonio Gramsci (1891-1937): «Allò que passa no passa tant perquè algunes persones vulguin que passi, sinó perquè la massa dels homes abdica de la seva voluntat, deixa fer, deixa que es facin els nusos que després només l'espa pot tallar, deixa promulgar lleis que després només la revolta podrà derogar, deixa pujar al poder als homes que després només un motí podrà derrocar.»

La faig servir com a encapçalament en primer lloc perquè crec que connecta en gran mesura amb el sentit de fons que pretén transmetre *El año del descubrimiento*, pel·lícula eminentment política -tot i que els fets transcorrin en tot moment a fora de

les portes de les institucions- que avui veurem al Cineclub. En ella, Luis López Carrasco (Murcia, 1981) ens ofereix una anàlisi retrospectiva d'alguns dels nusos que han marcat el passat recent i el present de la Història d'Espanya, i que van trenar-se amb força en aquells moments de l'any 1992 en què, a ulls del món i al mateix temps, el nostre país celebrava els Jocs Olímpics de Barcelona o l'Exposició Universal de Sevilla i firmava el Tractat de la Unió Europea.

Tot semblava, llavors, certificar una brillant entrada dins la Modernitat Però, d'esquena als mitjans i la publicitat -al discurs «dominant», com l'anomena López Carrasco-, aquesta admissió al selecte club europeu no va venir desproveïda d'exigències:

entre d'altres, l'obligació de realitzar una reconversió industrial a l'estat i de transitar cap a una societat de serveis en benefici d'interessos externs. Una minoria ciutadana va oposar-se a aquest procés: va ser ignorada, vilipendiada i reprimida. Va ser derrotada i, després, oblidada.

Però també pel que fa la seva manera de tractar el tema, de presentar-se i d'organitzar els seus continguts *El año del descubrimiento* pot ser vista com un nus, lligam que en aquest cas, amb el pas del metratge, l'espectador pot anar descabdellant. I és que López Carrasco enfoca la seva mirada en la forma com aquesta reconversió de la indústria va donar-se a Cartagena, ciutat murciana, i que ell recorda personalment de la seva infantesa. Ens mostra imatges de les manifestacions de treballadors i parats contra el tancament de diverses empreses i fàbriques i que van acabar en l'incendi del Parlament Regional, i, en especial, porta l'acció fins a un petit bar, de nom Tana, en què la paròquia habitual parla, recorda o debat sobre aquells fets.

En un principi, totes semblen converses espontànies i inconnexes, tal i com les haguéssim pogut trobar en qualsevol altre bar en aquella època. Històries de pors i de tristeses, sobre somnis literals o figurats- i l'inexorable pas del temps, sobre la feina i l'oci, i discussions que podrien

començar amb aquell «En este país...». Aviat, no obstant, la pretesa naturalitat dels diàlegs -que l'espectador mira i escolta gairebé com si en participés, gràcies al muntatge i a la decisió de partir la pantalla en dues- es revela part de les estratègies d'un director que vol confondre'n i sorprendre'ns, recurs artístic d'una pel·lícula perfectament coherent.

Així, les parts en què es divideix la pantalla ens mostren de vegades un home que planteja grans idees mentre una dona frega modestament els plats o pela patates; algú que parla amb emoció d'una depressió covada durant anys en paral·lel a algú altre calla i mira amb ulls inexpressius al no res. A la mateixa barra, amb una canya de cervesa a la mà, un reaccionari explica com de bé es vivia amb Franco i un progressista defensa l'esperit rebel de Cartagena des de l'època dels romans. Estructura multifocal d'afany totalitzador, que pretén expressar com conviuen les diferents personalitats presents, a les quals es deixa per igual, democràticament, un espai per expressar-se i ser compreses.

Passant un raspall a contrapèl de la Història, *El año del descubrimiento*, doncs, posa en valor i fa parar l'atenció -cada cop més segrestada per dispositius audiovisuals brillants i plans com la pantalla d'un mòbil- en el

llenguatge quotidià i mancat d'espectacularitat del poble, aquella unió «bigarrada» d'éssers que conformem amb els nostres sabers i ignoràncies, certeses i dubtes, passivitats i exaltacions; aquells sobre qui «els diaris res diuen», «vida intrahistòrica, silenciosa i continua com el fons mateix del mar», que escrivia Unamuno. Com un microscopi sobre la cèl·lula d'un organisme, des del bar Tana, López Carrasco ens permet copsar tant la complexitat social de l'Espanya dels 90 com la nostra, complexitats que, malgrat les aparences de distància, es fonen, si no en un sol cos, sí en un mateix esperit: el de la Modernitat i les seves crisis.

En fer-ho, *El año del descubrimiento* ens dona eines per tal que, individualment i col·lectiva, renunciem a l'abdicació de les nostres voluntats i ens enfrontem a la separació existent entre intrahistòria i Història; per tal que posem fil a l'agulla en la tasca de trenar un país.

Gerard Marín
Cinceclub Sabadell

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell